

Libris .RO

Respect pentru oameni si carti

DANIELLE STEEL

BLUE

Traducere din limba engleză
ADELA CRĂCIUN / GRAAL SOFT

Capitolul 1

Călătoria făcută cu jeepul din cătunul de lângă Luena până în Malanje în Angola, din partea de sud-vest a Africii, urmată de una cu trenul până în capitala Luanda, durase șapte ore. Drumul de la Luena era lung și istovitor din cauza minelor neexplodate din zonă și presupunea multă atenție și prudență la volan. După patruzeci de ani de conflicte și războaie civile, țara era încă devastată și avea nevoie disperată de tot ajutorul pe care îl putea primi, acesta fiind și motivul pentru care Ginny Carter era acolo, trimisă de SOS Drepturile Omului. Aceasta era o fundație privată, cu sediul în New York, care trimitea specialiști în drepturile omului peste tot în lume. Misiunile ei durau de obicei două-trei luni într-o locație anume, rareori mai mult. Fusesse trimisă acolo ca membră a unei echipe de sprijin, pentru a investiga asupra problemelor legate de încălcarea drepturilor omului și să vină în sprijinul femeilor și al copiilor, sau chiar să se intereseze cu privire la nevoile fizice stringente din anumite zone care se luptau cu privațiuni de tot felul, precum lipsa hranei, a apei, a medicamentelor sau a adăposturilor. În mod frecvent, se mai implica și în probleme juridice, vizitând femei în închisori, luând legătura cu diverși avocați și încercând ca acele femei să aibă parte de procese corecte. SOS avea mare grijă de angajații săi și era o organizație responsabilă, însă uneori această muncă era și periculoasă. Făcuse un curs de instruire destul de temeinic înainte să fie trimisă pe teren și învățase de toate: de la săpatul cu cazmaua și purificatul apei până la tehnici extinse de

prim-ajutor, însă nimic nu o pregătise pentru tot ceea ce văzuse la fața locului. De când începuse să lucreze pentru SOS Drepturile Omului, învățase multe despre cruzimea oamenilor împotriva semenilor și despre dificultățile locuitorilor din țările subdezvoltate sau în curs de dezvoltare.

Pe când părăsea Aeroportul JFK din New York, Ginny era pe drumuri de aproape douăzeci și șapte de ore, după zborul de la Luanda către Londra, escala de patru ore pe Heathrow și zborul către New York. Era îmbrăcată în blugi, purta ghete de drumeție și o jachetă grea, tip hanorac, militărească, iar părul blond îi era prins ghemotoc, fără a fi aranjat în vreun fel, într-un elastic, când se trezi în avion înainte de aterizare. Stătuse în Africa patru luni, încă din luna august, mai mult decât de obicei, și ajungea în New York pe douăzeci și două decembrie. Sperase să fie trimisă imediat într-o nouă misiune, însă înlocuitorul ei nu ajunsese la timp acolo. Ginny încercase să facă în așa fel încât să nu stea în New York în această perioadă, însă acum trebuia să înfrunte Crăciunul de una singură în uriașa metropolă.

Putea să se ducă în Los Angeles, să petreacă sărbătorile cu tatăl și sora ei, însă nu îi surâdea ideea. Plecase din L.A. în urmă cu trei ani și nu avea nici cea mai mică tragere de inimă să se reîntoarcă în orașul în care copilarise. De când îl părăsise, dusese o viață de nomad, lucrând pentru SOS Drepturile Omului. Îi plăcea nespus de mult ceea ce făcea, că asta îi acapara tot timpul și că nu mai avea răgaz să se mai gândească la propria viață, pe care nu-și imaginase vreodată că avea să o petreacă trăind și muncind în țările care îi deveniseră acum atât de familiare. Ajutase moașe să aducă copii pe lume, sau făcuse asta de una singură, atunci când nu avusese pe nimeni altcineva la îndemână. Ținuse în brațe copilași muribunzi și le oferise sprijin mamelor acestora, la fel cum îngrijise și orfani în taberele de refugiați. Fusese în zone afectate de război, trăise în mijlocul a două revolte locale și al unei revoluții și văzuse disperare, mizerie și devastare, pe care altfel nu le-ar fi cunoscut niciodată în viața sa. Privea viața dintr-o cu totul altă perspectivă. SOS își arăta recunoștința față de ea, pentru bunăvoința ei de a călători în unele dintre cele mai „fierbinți” zone, oricât de pustii sau de periculoase

erau acestea, sau oricât de vitrege ar fi fost condițiile. Cu cât erau condițiile mai dificile și munca mai grea, cu atât îi plăcea mai mult.

Nu-i păsa de posibilele pericole. Chiar dispăruse o dată, timp de trei săptămâni, în Afghanistan, iar cei de la biroul central crezuseră că fusese ucisă. Familia sa din Los Angeles se temea că era adevărat, însă revenise în tabără slăbită și bolnavă, după ce se luptase cu febra și fusese îngrijită de o familie de localnici. Nu se dădea în lături de la nici o însărcinare, oricât de dificilă, oferită de asociația SOS. Organizația putea oricând să se bazeze pe ea, indiferent de situație. Fusese în Afghanistan, în câteva părți din Africa și Pakistan. Rapoartele sale erau precise, clare și de mare ajutor, iar de două ori făcuse prezentări în fața Înalțului Comisar pentru Drepturile Omului în cadrul Națiunilor Unite și de două ori în fața Înalțului Comisar pentru Drepturile Omului la Geneva. Descrierile sale cu privire la cei pe care îi ajutase, cu tot patosul și remarcile pline de amărăciune, erau impresionante.

Era de-a dreptul extenuată când ateriză în New York. Și tristă că trebuise să plece de lângă femeile și copiii pe care îi îngrijise în tabăra de refugiați din Luena, Angola. Militanții pentru drepturile omului încercaseră să îi relocheze, în ciuda hățișului birocratic care le îngreuna misiunea. I-ar fi plăcut să mai stea încă șase luni, sau chiar un an. Misiunile lor de trei luni păreau mereu prea scurte. Abia se familiarizau cu condițiile țării când erau înlocuiți, dar misiunea lor era nu numai să raporteze cu acuratețe condițiile locale, dar și să le schimbe. Făcură tot ce le stătu în putere pe timpul șederii lor acolo, însă aveau impresia că se luptau cu morile de vânt. Erau atâția oameni neajutorați și atâtea femei și copii în situații extrem de dificile pretutindeni în lume. Și, cu toate astea, Ginny încă mai avea puterea să se bucure de ceea ce făcea și abia aștepta să plece iar într-o altă misiune. Își dorea să petreacă cât mai puțin timp în New York și se temea de sărbători. Ar fi preferat să-și petreacă sărbătorile lucrând până la epuizare într-un loc în care Crăciunul nu exista, însă acum nu era așa. Nu putea avea un ghinion mai mare, dat fiind că aterizase în New York cu trei zile înainte de Crăciun, perioadă pe care o ura cel mai mult. Tot ce-și dorea era să ajungă în apartament,

să doarmă și să se trezească după ce totul se va fi terminat. Pentru ea, sărbătorile nu însemnau decât suferință.

Nu avusese nimic de declarat la vamă, cu excepția unor sculpturi din lemn, pe care i le făcuseră copiii din tabăra de refugiați. Lucrurile care contau cu adevărat pentru ea erau acum amintirile legate de oamenii pe care îi întâlnise de-a lungul timpului. Nu o interesau lucrurile materiale, iar tot ce purta cu ea când călătorea încăpea într-o valijoară roasă de vreme și în rucsacul de spate. Nu avea niciodată timp să se uite în oglindă atunci când lucra și nici nu îi păsa. Un duș cald reprezenta un adevărat lux și o plăcere, atunci când își permitea așa ceva; în restul timpului, își făcea dușuri reci, folosind săpunul adus de acasă. Hainele, blugii și tricourile îi erau mereu curate, însă niciodată călcate. Era suficient că avea cu ce să se îmbrace, lucru pe care mulți dintre oamenii de care avea grijă nu îl aveau, și nu de puține ori se întâmpla să își dea hainele celor aflați în nevoie. Cu excepția unei audieri la Senat, unde vorbise cu elocvență, nu mai purtase rochie, tocuri sau machiaj de trei ani. Chiar și atunci când susținuse acele dări de seamă la Națiunile Unite sau la Comisia Drepturilor Omului, purtase o pereche de pantaloni largi, un pulover și balerini. Cel mai important lucru pentru ea era mesajul pe care trebuia să-l transmită, pe care ei trebuiau să-l audă, ca și atrocitățile cu care ea se confrunta zi de zi în munca sa. Văzuse cu ochii ei cruzimile și crimele comise asupra femeilor și a copiilor de pe tot mapamondul. Și le datora asta atunci când se întorcea acasă și i se cerea să vorbească în numele lor. Cuvintele ei erau mereu alese cu grijă și aveau puterea să aducă lacrimi în ochii auditoriului.

Ieși din terminal și inspiră aerul rece al nopții. Cei care călătoreau cu ocazia sărbătorilor se grăbeau către autobuze și taxiuri, sau către rude care îi întâmpinau în afara terminalului, iar Ginny îi urmărea cu ochii ei de un albastru profund, ce amintea de adâncimile mării. Se gândi o clipă dacă să ia un taxi sau autobuzul către oraș. Era foarte obosită și o dureau tot corpul din cauza drumului lung și a poziției inconfortabile în care dormise în autocar. Se simțea vinovată să cheltuie bani, când se gândea la tot ce văzuse în misiunile ei, dar decise să se răsfete. Merse la colț și făcu semn unui taxi, care întoarse și se apropie rapid de ea.

Deschise portiera și își puse valiza și rucsacul pe bancheta din spate, se urcă și închise portiera, în timp ce tânărul șofer pakistanez se uită insistent la ea și o întrebă încotro să o apuce. Îi citi numele de pe ecuson în timp ce îi spunea adresa, și îndată porniră prin traficul aeroportului către autostradă. I se părea ciudat să fie în mijlocul civilizației după ce, timp de patru luni, trăise în mijlocul pustietății. Dar mereu se simțea astfel atunci când se întorcea, iar când se readapta, trebuia să plece din nou. Întotdeauna le cerea să fie trimisă cât mai repede într-o altă misiune, și de cele mai multe ori așa se întâmpla. Era unul dintre cei mai valoroși oameni de pe teren, grație atât disponibilității ei, cât și experienței de peste trei ani.

– Din ce zonă a Pakistanului ești? îl întrebă ea pe șofer în timp ce avansau în mijlocul traficului către oraș, iar el îi zâmbi în oglinda retrovizoare.

Era tânăr și se arăta încântat că ghicise de unde era.

– De unde ai știut că sunt din Pakistan? o întrebă, și ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Am fost acolo anul trecut. Apoi, ghici din ce regiune provenea, iar el fu uimit. Puțini americani știau măcar câte ceva despre țara lui. Am stat în Balochistan trei luni.

– Și ce-ai făcut acolo?

Clienta lui îi stârnea interesul, iar traficul era greoi. Urma să fie o cursă lungă și lentă prin traficul îngreunat de sărbători, și faptul că avea cu cine să vorbească o ținea trează. Taximetristul îi părea mai familiar decât oamenii pe care urma să-i întâlnească în New York, care acum îi păreau niște străini.

– Am lucrat acolo, răspunse ea încet, uitându-se pe geam la ceea ce trebuia să fie un peisaj cunoscut, care însă nu mai era astfel.

Se simțea ca o femeie dezrădăcinată încă de pe vremea când părăsise L.A.-ul. Simțea că L.A. fusese ultimul cămin adevărat pe care îl avusese și prefera ca lucrurile să stea astfel. Oricum, nu avea nevoie de o casă; indiferent de cortul sau tabăra în care stătea, îi era suficient.

– Ești doctor? întrebă el, curios.